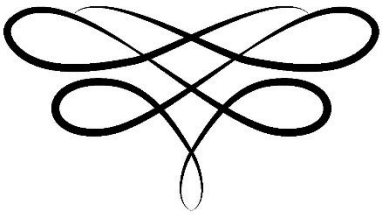

נִגּוּנֵי הַכָּנָה לַתְּפִלָּה

שבוע פרשת בהעלֹתך
י"ב – י"ח סיון תשפ"ה

תוכן העניינים

הקדמת המערכת – עמ' ג

יום ראשון – "שבח יקר וגדולה" | 17 – עמ' ד'

יום שני – שיר ערש חסידי | 123 – עמ' ה'

יום שלישי – ניגון געגועים | יב – עמ' ו'

יום רביעי – "מגן אבות" | שכט; כג – עמ' ז'

יום חמישי – ניגון 'שאמיל' | שב – עמ' ט'

יום שישי – ניגון התוועדות | פד – עמ' י'

הקדמת המערכת

בחסדי ה' יתברך, הננו מוציאים לציבור אנ"ש והתמימים שי' את החוברת 'ניגוני הכנה לתפלה' לשבוע פרשת בהעלֹתך, אותם שלח עבורנו הרב שליט"א מדי יום.

השבוע החוברת כוללת בתוכה את הניגונים הבאים:

א. "שבח יקר וגדולה" – ניגון מספר 17 בספר הניגונים.
ב. שיר ערש חסידי – ניגון מספר 123 בספר הניגונים.
ג. ניגון געגועים, מיוחס לחסידי אדמו"ר האמצעי – ניגון י"ב בחוברת של ר' אליהו ריבקין.
ד. ניגון "מגן אבות" – שכ"ט בספר הניגונים חב"ד; כ"ג בחוברת של ר' אליהו ריבקין, לחנו של ר' יוסף טאלנער.
ה. ניגון שאמיל – ש"ב בספר הניגונים חב"ד.
ו. ניגון התוועדות – פ"ד בספר הניגונים חב"ד; י"ח בחוברת של ר' אליהו ריבקין.

בברכת "ברוב שירה וזמרה",
שבת שלום ומבורך, המערכת.

יום ראשון י"ב סיון

שבח יקר וגדולה | ניגון 17
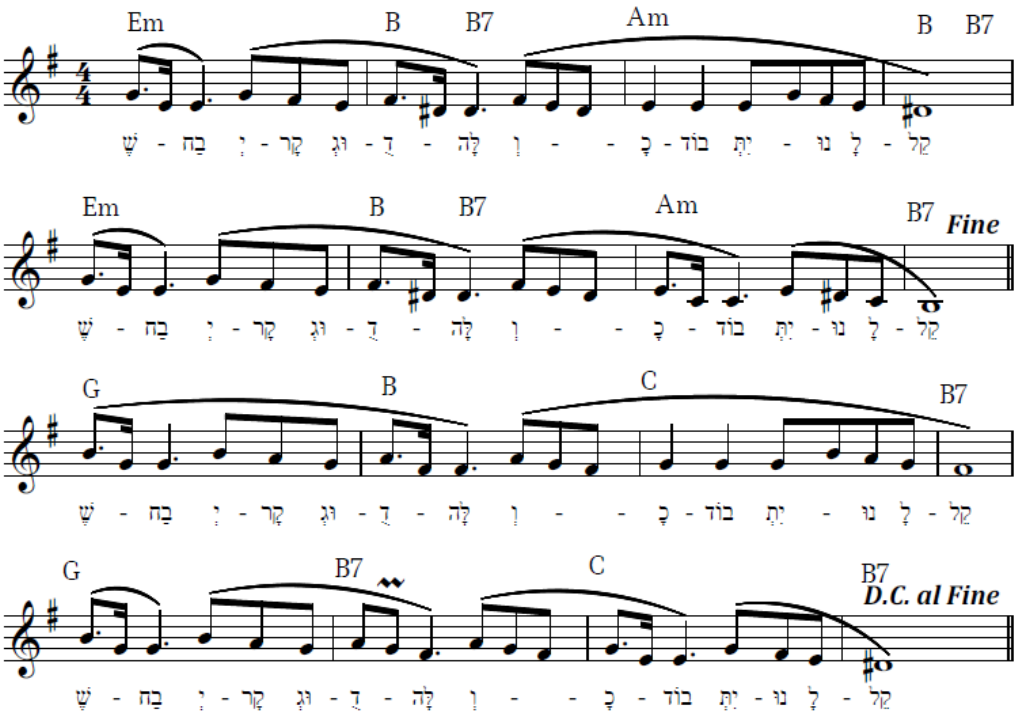
לכבוד הבת – חנה בת שבע – שנולדה ב-י"ג כסלו תשמ"ה.

הניגון הולחן על המילים: שֶׁבַח יְקָר וּגְדֻלָּה וְכָבוד יִתְּנוּ לָקֵל - מתוך תפילת שחרית לשבת.

נמצא באלבומים: קולמוס הנפש 2, רצועה 14; ניגונים חסידיים 1, רצועה 17; עומקא דלבא, רצועה 9.

שבח יקר וגדולה • 17

לחנה בת שבע תשמ"ה

ה

יום שני י"ג סיון
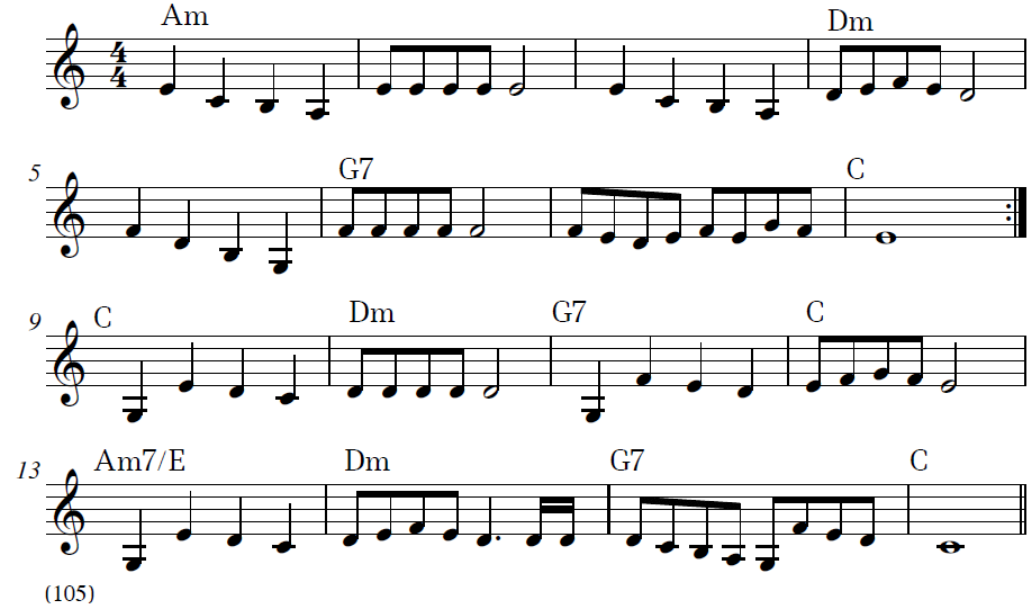
שיר ערש חסידי | ניגון 123

הולחן בשבת כ' שבט תשנ"ט

נמצא באלבום ניגונים חסידיים 7, רצועה 3.

שיר ערש חסידי • 123

שבת כ' שבט תשנ"ט

יום שלישי י"ד סיון

ניגון געגועים | יב
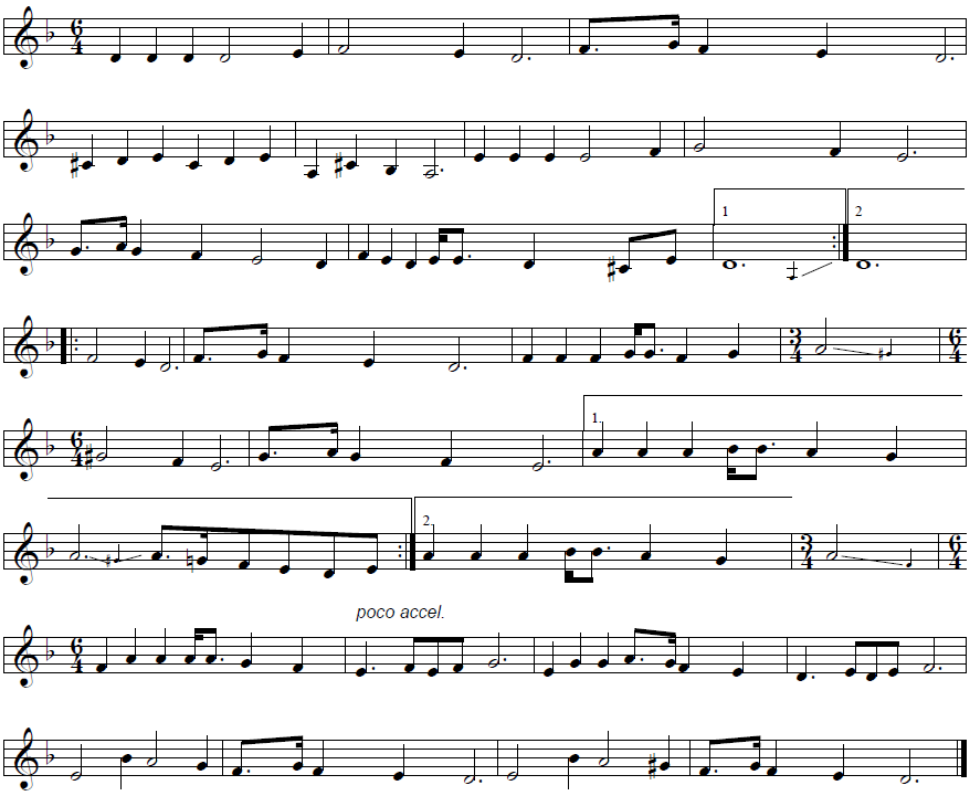
ניגון י"ב בחוברת 'ניגונים חסידיים' של ר' אליהו ריבקין.

מיוחס לחסידי אדמו"ר האמצעי.

אינו נמצא בספר הניגונים חב"ד.

יב.

ניגון געגועים

מיוחס לחסידי אדמו״ר האמצעי

יום רביעי ט"ו סיון

ניגון "מגן אבות" | שכ"ט בספר הניגונים חב"ד | כ"ג בחוברת של ר' אליהו ליב ריבקין.

נגן של ר' יוסל טאלנער - הולחן בשנת תרס"ו.
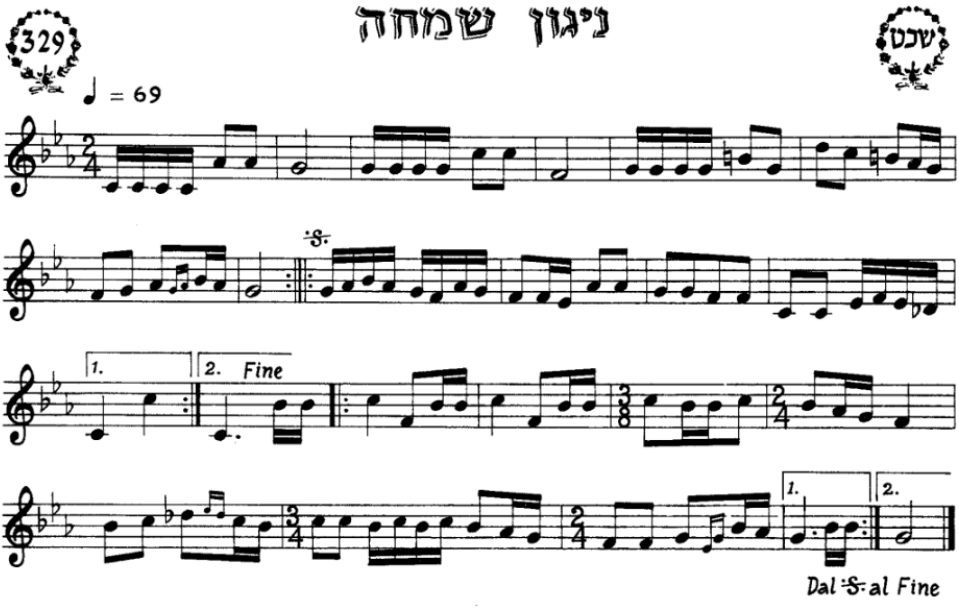
נמצא באלבום "ניגוני חב"ד מהעיירה קובליץ", רצועה 14 בשם "תפילה לאל חיי".

בספר הניגונים חב"ד:

ניגון שכט
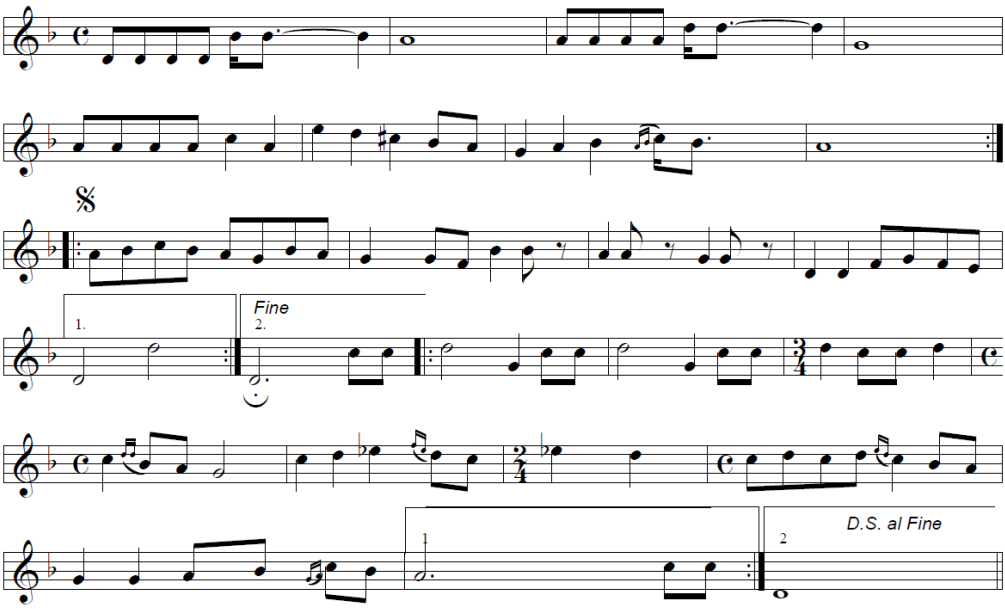
ניגון שמחה.

נרשם מפי ר' אלי' ריבקין מכפר חב"ד שקיבלו
מסבו הרה"ח הרמ"צ ריבקין רב בקובליץ ומנצ'סטר.

וב'ניגונים חסידיים' – ריבקין:

כג.
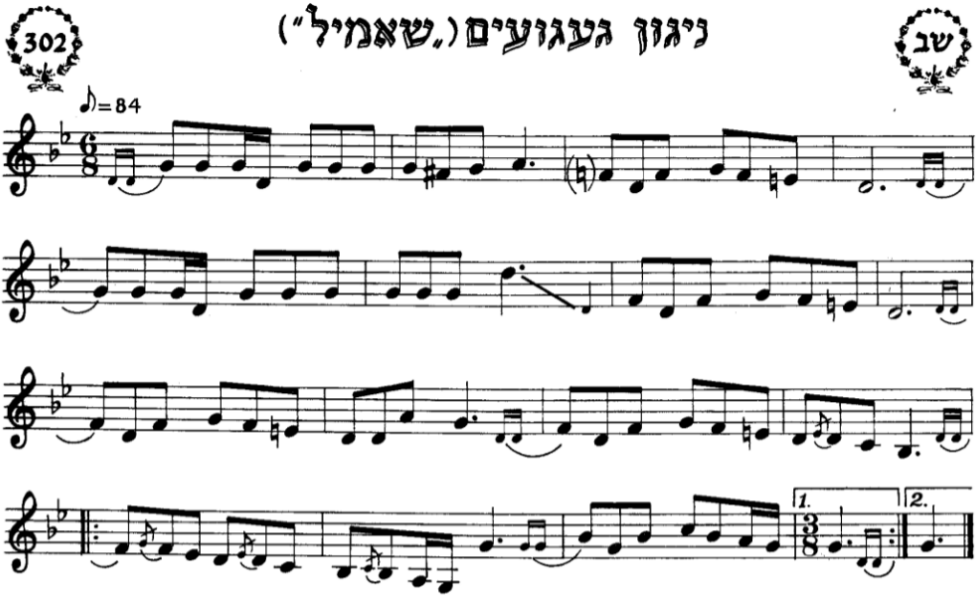

יום חמישי ט"ז סיון

ניגון שאמיל | ש"ב בספר הניגונים חב"ד

ניגון שאמיל (Шамил) הוא ניגון חב"די ללא מילים, הוא אחד מניגוני הרבי מליובאוויטש. את הניגון הזה לימד הרבי בליל שמחת תורה תשי"ט. הרבי אמר שניגון זה שמע מפי חסידים בליווי סיפור.

לפני שנים רבות חי על הרי הקווקז שבט פראי למחצה. הצאר שניסה לכבוש אותם לא הצליח עקב היותם על הרים גבוהים. הוא החליט להתחכם ופיתה אותם ב"הסכם שלום" לרדת מההר, ואת מנהיגם שנקרא שאמיל שלח לארץ גזירה. בהיותו בגלות נזכר בהרים הגבוהים, כשהיה חופשי כנשר בשמים, ושר ניגון זה שתחילתו געגועים וסופו תקוה.

הניגון הוא משל לנשמה. גם היא, מקורה בהרים הגבוהים – תחת כסא הכבוד, אבל פיתו והורידו אותה למטה בגוף, וכאן היא מתעוררת בצימאון גדול, בגעגועים לשרש נשמתה. אלא שיודעת היא, שבסוף תגיע גבוה יותר מכפי שהיתה לפני שירדה, כי ירידה זו צורך עליה. הניגון הזה הוא ניגון מכוון, ומי שמקשיב היטב יכול לשמוע בו את הסיפור לפרטי פרטים.
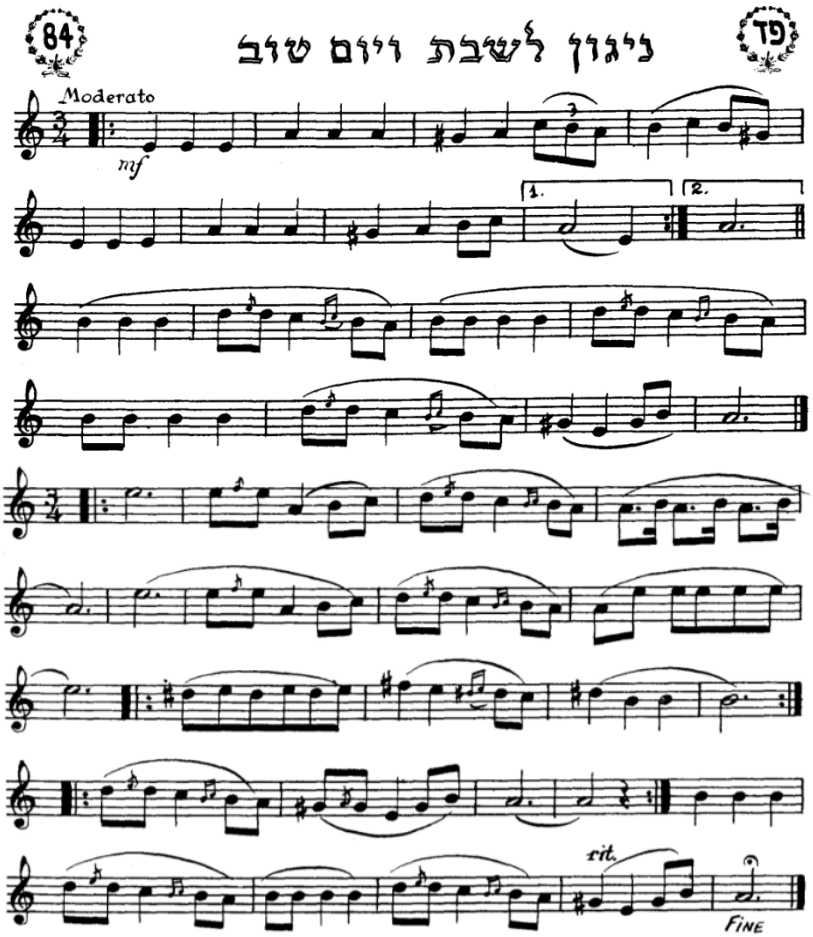

יום שישי י"ז סיון

ניגון התוועדות | פ"ד בספר הניגונים חב"ד | י"ח בחוברת 'ניגונים חסידיים' של ר' אליהו ריבקין.

בתקופת אדמו"ר המהר"ש ניגון זה שימש כ'ניגון הכנה' לאמירת מאמר חסידות.

את הניגון הזה למד ה"אמרי חיים" עת שהתגורר סמוך לחותנו הרה"ק ר' זאב מרחמסטריווקא ובשכנות לקבוצה גדולה של חסידי חב"ד, מהם שמע את הניגון. יש אומרים שאת הניגון למד מפיו של הרבי הרש"ב בשבת אחת שבא להסתופף בצלו באותה התקופה. את הניגון הלביש ה"אמרי חיים" כלחן ל"רברבין" שב-"י-ה רבון עלם" בתקופה בה כיהן כרב העיר וילחוביץ.

בספר הניגונים חב"ד:
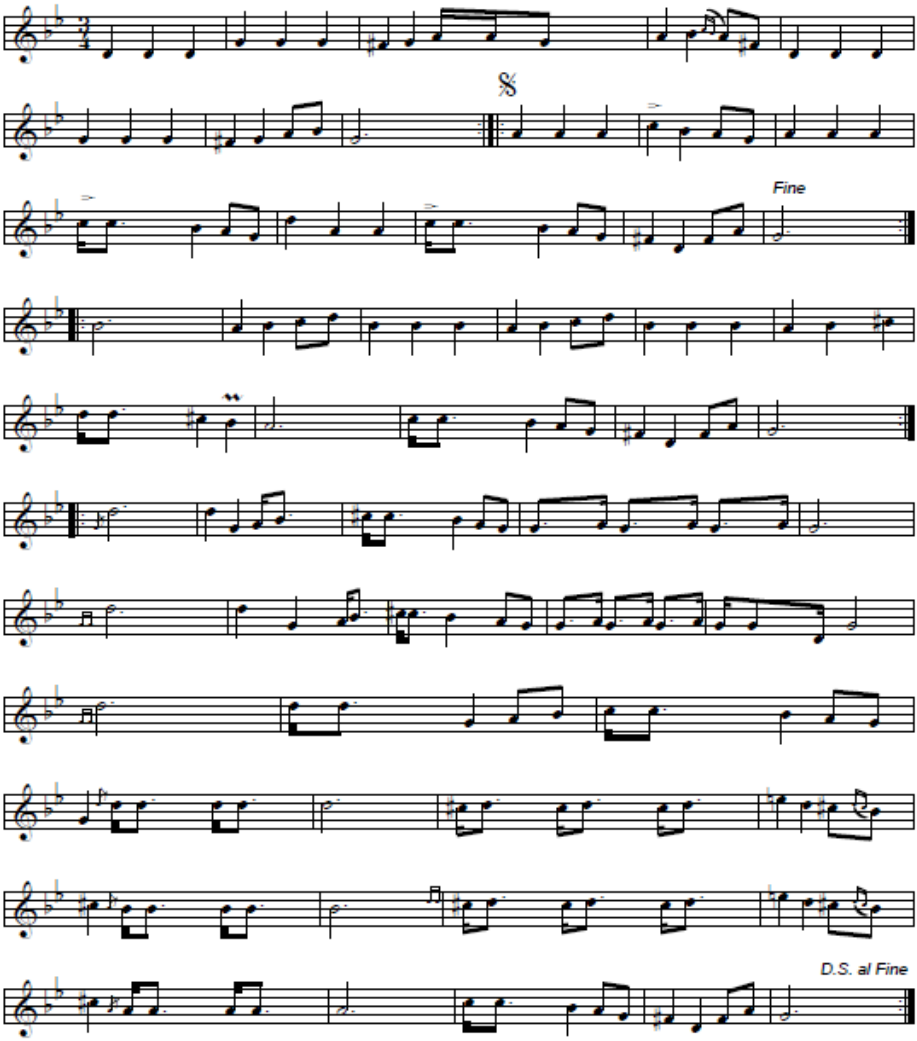

וב'ניגונים חסידיים' – ריבקין:

יח.

ניגון התוועדות

ניגון שניגנו לפני מאמר חסידות של הרבי המהר"ש נ"ע

"הַדִּבּוּר הוּא קֻלְמוּס הַלֵּב,
וְהַנִּגּוּן – קֻלְמוּס הַנֶּפֶשׁ"

[כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע]

כְּוָנַת אַדְמו"ר הַזָּקֵן בְּאָמְרוֹ "הַדִּבּוּר הוּא קֻלְמוּס הַלֵּב" הִיא שֶׁהָאָדָם נוֹתֵן בְּטוּי בַּדִּבּוּר שֶׁלּוֹ לְכָל מָה שֶׁקּוֹרֶה אֶצְלוֹ בְּתוֹךְ הַלֵּב, הַדִּבּוּר מְבַטֵּא אֶת רַחֲשֵׁי הַלֵּב, הוּא הַקֻּלְמוּס שֶׁמְּתַאֵר אֶת כָּל הָרְחָשִׁים, "רָחַשׁ לִבִּי דָּבָר טוֹב".

אֲבָל לַנִּגּוּן יֵשׁ מַעֲלָה יוֹתֵר גְּדוֹלָה מֵהַדִּבּוּר, "הַנִּגּוּן הוּא קֻלְמוּס הַנֶּפֶשׁ" – הַקֻּלְמוּס שֶׁל הַחַיּוּת, הָרוּחָנִיּוּת וְגַם הָאֱלֹקוּת. הַנֶּפֶשׁ הָאֱלֹקִית שֶׁל הַיְּהוּדִי הִיא "חֵלֶק אֱלוֹהַּ מִמַּעַל מַמָּשׁ", וְהַחֵלֶק הַזֶּה שֶׁל נֶפֶשׁ הַיְּהוּדִי מִתְבַּטֵּא דַּוְקָא כְּשֶׁהוּא מְנַגֵּן. כְּלוֹמַר, אָדָם יָכוֹל לְבַטֵּא חֲוָיוֹת פְּנִימִיּוֹת, עֲצְמִיּוֹת, דַּוְקָא בַּשִּׁירָה שֶׁלּוֹ, בַּנִּגּוּן שֶׁלּוֹ.

בִּכְלָל, גַּם אֶת הַדִּבּוּר צָרִיךְ לְנַגֵּן – צָרִיךְ לְיַחֵד אֶת שְׁנֵי הַקֻּלְמוּסִים.

[מוצאי ח' טבת תשפ"ד]